SFS 1984: 670
Utkom från trycket
den 3 juli 1984

Lag om ändring i lagen (1981: 691) om socialavgifter;

utfärdad den 20 juni 1984.

Enligt riksdagens beslut[1] föreskrivs i fråga om lagen (1981:691) om socialavgifter

dels att 2 kap. 4 §, 3 kap. 3 och 5 §§ samt 5 kap. 3 § skall ha nedan angivna lydelse,

dels att i lagen skall införas två nya paragrafer, 2 kap. 6 § och 3 kap. 6 §, av nedan angivna lydelse.

2 kap.

4 §[2] Vid bestämmande av avgiftsunderlaget skall bortses från

1. ersättning till en och samme arbetstagare om den under året inte uppgått till 1 000 kronor,
2. ersättning till arbetstagare som vid årets ingång fyllt 65 år,
3. ersättning till arbetstagare vid sjukdom eller ledighet för vård av barn eller med anledning av barns födelse, till den del ersättningen motsvarar sjukpenning eller föräldrapenning som arbetsgivare får uppbära enligt 3 kap. 16 § eller 4 kap. 20 § lagen (1962: 381) om allmän försäkring,
4. uppdragsersättning för vilken bevillningsavgift har erlagts enligt lagen (1908:128) om bevillningsavgifter för särskilda förmåner och rättigheter,
5. ersättning som en arbetsgivare utgett till barn för arbete som utförts i hans förvärvsverksamhet i de fall avdrag för ersättningen inte får göras vid inkomsttaxeringen,
6. ersättning till den del denna motsvarar kostnader i arbetet som arbetstagare haft att täcka med ersättningen,
7. ersättning för tjänstgöring i verkskydd enligt 47 § tredje stycket civilförsvarslagen (1960: 74), i den mån ersättningen utgör eller motsvarar dagpenning,
8. ersättning för arbete som har utförts utomlands, till den del denna inte räknas som lön enligt 11 kap. 2 § första stycket lagen om allmän försäkring,
9. ersättning för skiljemannauppdrag i fall där parterna i skiljeförfarandet är av utländsk nationalitet.

Bestämmelsen i första stycket 6 är tillämplig endast om kostnaderna kan beräknas uppgå till minst 10 procent av arbetstagarens ersättning från arbetsgivaren under utgiftsåret. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får fastställa schablon för beräkning av arbetstagares kostnader i viss verksamhet.

I fråga om inkomst från fåmansföretag skall föreskrifterna i punkt 13 av anvisningarna till 32 § kommunalskattelagen (1928: 370) tillämpas vid bestämmande av avgiftsunderlaget.

[1] Prop. 1983/84:167, SfU 28, rskr 369.
[2] Senaste lydelse 1983: 855.

6 § Arbetsgivaravgifter skall i den mån de inflyter fördelas mellan olika avgiftsändamål så som de belöper på dessa enligt arbetsgivarnas redovisning eller beslut om fastställelse enligt lagen (1984: 668) om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare.

Bestämmelserna i första stycket skall tillämpas också på avgifts- och räntebelopp som utbetalas till arbetsgivare.

Föreskrifter om fördelningen meddelas av regeringen eller, efter regeringens bemyndigande, riksförsäkringsverket.

3 kap.

3 § Egenavgifter beräknas inte för år efter det då den försäkrade fyllt 65 år.

Andra avgifter än tilläggspensionsavgift betalas inte av den som vid utgången av inkomståret ej var inskriven hos allmän försäkringskassa. Sådana avgifter betalas ej heller av den som för någon del av samma år uppburit hel förtidspension enligt lagen (1962: 381) om allmän försäkring eller för hela året uppburit hel ålderspension enligt nämnda lag.

Tilläggspensionsavgift betalas inte för år före det då den försäkrade fyllt 16 år eller för det år då den försäkrade avlidit. Sådan avgift betalas ej heller då den försäkrade för hela året uppburit hel ålderspension enligt lagen om allmän försäkring.

Avgift betalas inte då avgiftsunderlaget understiger 1 000 kronor.

5 §[3] Vid bestämmande av avgiftsunderlaget skall bortses från ersättning för arbete för någon annans räkning, om ersättningen från denne under året inte uppgått till 1 000 kronor. Vad nu sagts gäller dock inte om ersättningen utgör inkomst av rörelse eller jordbruksfastighet.

Vid bestämmande av avgiftsunderlaget skall vidare bortses från inkomst som avses i 11 kap. 3 § första stycket d) lagen (1962: 381) om allmän försäkring.

Vid beräkningen av inkomst av annat förvärvsarbete gäller i tillämpliga delar bestämmelserna i 11 kap. 4 § lagen om allmän försäkring.

6 § Riksförsäkringsverket får varje år från vederbörlig inkomsttitel i statsbudgeten tillgodoföra sig ett belopp som motsvarar summan av de under nästföregående år debiterade egenavgifterna minskad med summan av de avgifter som under samma år avkortats eller restituerats.

5 kap.

3 § Om uppbörd av avgifter enligt denna lag föreskrivs i lagen (1984: 668) om uppbörd av socialavgifter från arbetsgivare samt i uppbördslagen (1953: 272).

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1985.

1. Äldre bestämmelser i 2 kap. 4 § gäller fortfarande i fråga om arbetsgivaravgifter som belöper på tid före ikraftträdandet.

[3] Senaste lydelse 1981: 1164.

2. Äldre bestämmelser i 3 kap. 3 och 5 §§ gäller fortfarande i fråga om egenavgifter för år 1984 eller tidigare år.

3. Bestämmelserna i 3 kap. 6 § tillämpas första gången i fråga om egenavgifter för år 1985.

På regeringens vägnar

G. SIGURDSEN

Gertrud Holmquist
(Socialdepartementet)